

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 276/2020-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditiša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátskou kanceláriou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ondrej Urban, MBA, ktorou namieta porušenie základných práv zaručených čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práv zaručených čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Csp 92/2017, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého postupu orgánu verejnej moci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. mája 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA],

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátskou kanceláriou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ondrej Urban, MBA, ktorou namieta porušenie základných práv zaručených čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv zaručených čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Csp 92/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ je stranou v napadnutom konaní vedenom okresným súdom v procesnom postavení žalobcu. Na podklade žaloby sťažovateľa bolo 31. októbra 2017 na okresnom súde začaté napadnuté konanie, v rámci ktorého sa sťažovateľ proti žalovanému domáha určenia, že úverová zmluva „Flexipôžička“ č. ██████████ z 18. augusta 2015 uzatvorená medzi žalobcom (sťažovateľom) a žalovaným (ďalej len „úverová zmluva“) je bezúročná a bez poplatkov (i), že zmluvná podmienka uvedená v čl. I úverovej zmluvy „*poplatok za poskytnutie úveru 36,40 Eur*“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a preto je podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná (ii) a že zmluvná podmienka (rozhodcovská doložka) uvedená v čl. II ods. 5 úverovej zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a tak je podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná.

3. K podanej žalobe sa žalovaný vyjadril podaním z 27. marca 2018, na ktoré sťažovateľ reagoval replikou. Sťažovateľ ďalej poukazuje aj na účasť jeho právneho zástupcu na pojednávaní nariadenom na 19. február 2020, čím preukazuje svoju aktívnu účasť v napadnutom konaní. V tomto kontexte zdôrazňuje, že s prihliadnutím na to, že vo veci ide o spotrebiteľský spor vyžadujúci si výnimočnú rýchlosť konania všeobecného súdu, nie je ústavne akceptovateľné, aby všeobecný súd začal reálne pojednávať až po uplynutí viac ako 2 rokov od podania žaloby. Podľa sťažovateľa ak všeobecný súd za viac ako 3 roky vedenia súdneho konania nevydá ani jedno rozhodnutie, v takomto

prípade je možné jeho konanie označiť za nesústredené a neefektívne, spôsobujúce v konečnom dôsledku zbytočné prieťahy. Podľa sťažovateľa postup, ktorým okresný súd nariadil a zrealizoval len jedno pojednávanie (19. februára 2020), pričom za 3 roky „*nebol schopný vydať ani jedno súdne rozhodnutie, pričom za 3 roky vedenia súdneho konania Porušovateľ zrealizoval úkony, ktoré spravidla súdu pri efektívnom a účinnom postupe pri spotrebiteľskom spore trvajú cca 1 – 1,5 roka*“, je ústavne neprijateľný.

4. Sťažovateľ uvádza, že konajúcemu okresnému súdu nevytýka, že by v napadnutom konaní *«bol absolútne nečinný, ale vytýka... že jeho doterajšie úkony neboli realizované dostatočne efektívne a účinne, resp., že vôbec nevykonal také úkony, ktoré by efektívne a účinne prispeli k vydaniu meritórneho právoplatného rozhodnutia, keďže sa sťažovateľ ako slabšia strana v tzv. spotrebiteľskom spore ani po takmer 3 rokoch vedenia daného konania „nedočkal“ vydania právoplatného rozhodnutia.»*.

5. Sťažovateľ zdôrazňuje, že napadnuté konanie má pre neho osobitný význam, keďže v prípade určenia, že napádaná úverová zmluva je bezúročná a bezpoplatková, bude sťažovateľ povinný vrátiť žalovanému len požičanú istinu bez akýchkoľvek poplatkov a úrokov, pričom *«ak predmetné súdne konanie trvá extrémne dlhú dobu (takmer 3 roky), tak vzniká vážne „riziko“, že sťažovateľ v postavení spotrebiteľa uhradí žalovanej strane viac, ako je požičaná istina v dôsledku čoho, by sťažovateľ následne musel iniciovať ďalšie súdne konanie za účelom vydania bezdôvodného obohatenia.»*.

6. Okrem uvedeného podľa sťažovateľa má tento stav neistoty vo veci rozhodovania značný dopad aj na jeho ekonomickú situáciu, keďže je v napadnutom konaní *„zastúpený erudovanou advokátskou kanceláriou so sídlom v Bratislave... dĺžka súdneho konania má značný dopad aj na výšku trov právneho zastúpenia...“*.

7. Ku kritériu právnej a faktickej zložitosti veci sťažovateľ konštatuje, že obdobné konania vo veci určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľskej zmluvy a neprijateľnosti zmluvných podmienok nemôžu byť považované za náročné, keďže tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

8. K správaniu sťažovateľa ako strany v spore tento zdôrazňuje, že v preskúmvanej veci *„neexistujú také okolnosti, ktoré by mali byť osobitne zohľadnené na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prietahom.“*

9. Napokon ku kritériu postupu samotného všeobecného súdu sťažovateľ uvádza, že celková doba napadnutého konania je takmer 3 roky, pričom vzhľadom na aktuálnu situáciu je *„vysoký predpoklad, že predmetné konania ani v tomto roku právoplatne ukončené nebude“*.

10. S prihliadnutím na predmet sporu zastáva sťažovateľ názor, že neúmerná dĺžka napadnutého konania má negatívny dopad na jeho finančnú stránku, ako aj psychickú stránku.

11. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základných práv sťažovateľa zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práv sťažovateľa zaručených čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty postupom okresného súdu v napadnutom konaní a okresnému súdu prikáže, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietahov. Sťažovateľ súčasne požaduje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 3 000 €, ako aj náhradu trov konania v sume 675,43 €.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. V súlade s čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práv na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

15. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

16. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom,

porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (m. m. IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

K aplikovateľnosti ustanovení charty v konkrétnych okolnostiach vecí

18. Podľa čl. 47 charty každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

19. Podľa čl. 51 ods. 1 charty sú ustanovenia charty určené členským štátom výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Európskej únie. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie sa základné práva zaručené v právnom poriadku Európskej únie uplatnia vo všetkých situáciách, ktoré upravuje právo Európskej únie, avšak nie mimo týchto situácií. Pokiaľ teda určitá právna situácia nepatrí do pôsobnosti práva Európskej únie, nemôžu sa na akty členských štátov vzťahovať ani ustanovenia charty (porov. napr. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 30. 6. 2016 vo veci C-205/2015, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov proti Vasilemu Tomovi, Biroul Executorului Judecătorească Horațiu-Vasile Cruduleci, body 23 a 24, ECLI:EU:C:2016:499, pozri aj II. ÚS 45/2017).

20. S prihliadnutím na argumentáciu obsiahnutú v ústavnej sťažnosti, berúc do úvahy predmet napadnutého konania vedeného okresným súdom, ktorým je rozhodovanie o neprijateľnosti zmluvných podmienok, ako aj o tom, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bezpoplatkový, ústavný súd konštatuje, že tieto okolnosti dostatočne odôvodňujú záver o tom, že v predmetnej veci (vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecným súdom) dochádza (aj) k aplikácii práva Európskej únie predovšetkým v oblasti ochrany spotrebiteľa

pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že v konkrétnych okolnostiach veci sa aplikuje čl. 47 charty v časti práva sťažovateľa na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

K namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práv zaručených čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty postupom okresného súdu v napadnutom konaní

21. Súc viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde), ústavný súd identifikoval predmet konania vo veci ústavnej sťažnosti ako rozhodovanie o namietanom porušení práv zaručených ústavou, listinou, dohovorom a chartou postupom okresného súdu v napadnutom konaní z dôvodu celkovej dĺžky napadnutého konania, ktorú sťažovateľ považuje za extrémnu predovšetkým s prihliadnutím na predmet konania pred všeobecným súdom, ktorým je rozhodovanie vo veci nárokov uplatniteľných zo spotrebiteľskej zmluvy (k tomu pozri argumentáciu v bodoch 3 a 4 tohto uznesenia).

22. Ústavný súd konštatuje, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny) na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne čl. 47 charty) niet zásadnejších rozdielov, a preto aj vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti rešpektuje judikatúru a vychádza z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno ich namietané porušenie posudzovať v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti spoločne (m. m. IV. ÚS 120/2018).

23. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu alebo iného štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu

právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy preto nestačí, aby súd alebo štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

24. Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach tiež vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014, IV. ÚS 120/2018), resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase jej podania takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 190/2019).

25. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“

v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

26. Judikatúra štrasburských orgánov ochrany práva, aplikujúc kritérium významnosti veci, z pohľadu sťažovateľa diferencuje posudzovanie primeranosti plynulosti konania do troch skupín v závislosti od potreby rýchlosti rozhodovania. Ide o konania vyžadujúce si a) primeranú rýchlosť, b) osobitnú rýchlosť a c) výnimočnú rýchlosť. V prípade konaní týkajúcich sa rodičovských práv vyžadujú štrasburské orgány ochrany práva od vnútroštátnych súdnych orgánov výnimočnú rýchlosť konania (m. m. IV. ÚS 89/2019). Do kategórie konaní vyžadujúcich si osobitnú rýchlosť možno zaradiť tie, ktoré sa týkajú pracovnoprávných sporov či sporov týkajúcich sa vo všeobecnosti vecí sociálneho zabezpečenia či náhrady škody za ublíženie na zdraví a osobného statusu. Nevynímajúc dôležitosť právnej ochrany spotrebiteľa v konaní pred všeobecnými súdmi a nezotierajúc ani jeho slabšie postavenie vyžadujúce si osobitnú právnu úpravu v prospech spotrebiteľa, ústavný súd konštatuje, že predmet konania v konkrétnych okolnostiach veci (uplatnenie nárokov zo spotrebiteľskej zmluvy) vyžaduje, aby napadnuté konanie bolo vedené s primeranou rýchlosťou.

27. Na tomto závere nemení nič ani argumentácia obsiahnutá v samotnej ústavnej sťažnosti (bod 5 tohto uznesenia), podľa ktorej sťažovateľ stotožňuje osobitný význam veci s jeho prípadnou povinnosťou v budúcnosti na podklade prípadného súdneho rozhodnutia vrátiť žalovanému len istinu bez poplatkov a úrokov v prípade, že bude v spore úspešný. Sťažovateľ teda zdôrazňuje, že v jeho prípade vzniká riziko, že žalovanému zaplatí viac, ako mu v skutočnosti patrí. Bez potreby bližšej argumentácie uvádzanej námietky ústavný súd zdôrazňuje, že kritérium významnosti predmetu sporu pre sťažovateľa je výsostne objektívnou kategóriou, posúdenie ktorej nemožno *a priori* spájať s možným (a teda neistým) budúcim úspechom strany v spore tak, ako to prezentuje samotný sťažovateľ.

28. Okrem už uvedeného v konaní vo veci ústavnej sťažnosti namietaných zbytočných prietáhov sú pre rozhodnutie ústavného súdu obdobne ako pre všeobecný súd rozhodujúce okolnosti existujúce v čase vyhlásenia rozhodnutia. Pre záver ústavného súdu

vo veci namietaného porušenia práv postupom všeobecného súdu preto zásadne nemožno zohľadňovať hypotetickú možnosť jeho postupu v budúcnosti, a tak, ako to požaduje sťažovateľ v bode 9 tohto uznesenia, vychádzať z ničím nepodloženého predpokladu, že napadnuté konanie „*ani v tomto roku právoplatne ukončené nebude.*“.

29. Napokon bez potreby bližšieho vysvetľovania v kontexte námietky sťažovateľa obsiahnutej v bode 6 tohto uznesenia o tom, že dĺžka napadnutého konania má aj negatívny ekonomický dopad na sťažovateľa (navýšenie trov právneho zastúpenia z dôvodu jeho právneho zastúpenia erudovanou právnou kanceláriou), ústavný súd už len pre úplnosť akcentuje esenciálny charakter dobrovoľnosti právneho zastúpenia v zmysle možnosti výberu strany v civilnom spore nechať sa v rámci realizácie práva byť v konaní pred súdom zastúpený advokátom v zmysle čl. 47 ods. 2 ústavy zastupovať konkrétnym advokátom. Bezpochyby akékoľvek právne zastúpenie je spojené s určitým finančným nákladom, pričom povinnosťou ktoréhokoľvek (nielen erudovaného) advokáta je pri výkone advokácie chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta v najväčšej možnej miere. Dobrovoľná voľba erudovanej advokátskej kancelárie pri hájení práv sťažovateľa vyžadujúca si zvýšené finančné náklady nemôže byť preto sama osebe tou okolnosťou, ktorá by mala pre posúdenie primeranosti postupu všeobecného súdu pri rozhodovaní v konkrétnej veci esenciálny význam. Okrem zjavne subjektívneho charakteru kategórie erudovanosti advokátskej kancelárie takýto rozdielny prístup pri posudzovaní vzniku zbytočných priesťahov v závislosti od toho, či sa klient rozhodol pre advokáta erudovaného, čo si vyžaduje zvýšené finančné náklady, alebo bežného advokáta s menšími finančnými nárokmi koliduje s objektívnou kategóriou spravodlivosti, pretože neprimerane zvýhodňuje klienta (stranu v spore) v závislosti od jeho/jej finančných možností, čo nie je v materiálnom poňatí ochrany práv prijateľné.

30. Ústavný súd s poukazom na už uvedené zbral do úvahy doterajšiu celkovú dĺžku napadnutého konania (dva roky a osem mesiacov), zohľadňujúc predmet napadnutého konania vrátane toho, čo je pre sťažovateľa „v stávke“. Podľa názoru ústavného súdu už na prvý pohľad nemožno v napadnutom konaní uvažovať o takých priesťahoch, ktorých intenzita by mu po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala

dospieť k záveru o porušení základných práv sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, či práv zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty. Ústavný súd v nadväznosti poukazuje tiež na rozhodovacu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 120/2018).

31. Na základe uvedených skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho ústavnej sťažnosti (primerané finančné zadosťučinenie a trovy konania), keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

33. Napokon ústavný súd poznamenáva, že ak by ďalší priebeh napadnutého konania signalizoval vznik prieťahov, toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni sťažovateľovi, aby po splnení všetkých zákonných podmienok predložil ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu